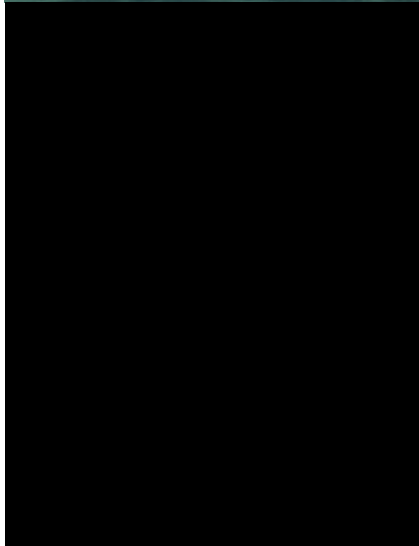

© Wikipedia

La sociedad ha ido evolucionando, los avances tecnológicos, la industrialización y la producción en serie han sido uno de los logros o desastres del ser humano, según como se mire. Por un lado, pienso que el logro ha sido por la generación en serie de grandes productos que la sociedad demanda, pero por otro lado la pérdida de identidad frente al poder económico. Con esto no quiero decir que esté en contra del poder económico, pero tampoco quiero dejar de remarcar las consecuencias, que en cierta manera están en

nuestras manos, con la pérdida de identidad que está provocando.

La industrialización de la arquitectura es el título de este artículo porque creo que es un fenómeno que está sucediendo a gran escala en los Estados Unidos de América y como es de esperar será tendencia pronto en Europa.

Desde que inauguré mi firma de Arquitectura en Miami en el 2016, y con unos años frenéticos de experiencia y aprendizaje (sobre todo más de aprendizaje que de experiencia, llevo más de 15 años a mis espaldas, no son muchos, pero me dan una visión más panorámica), he visto la gran diferencia en gestionar una firma de arquitectura. En España, porque no se bien si en Europa pasa lo mismo, aunque imagino que será igual, la arquitectura se centra en solucionar problemas en implantación, programa y todo lo que ya sabemos, pero en USA la arquitectura es una fábrica de producción.

He llegado a esta conclusión por varios motivos. Uno de ellos es que el urbanismo basado en la cuadrícula sin historia en tramas urbanas hace que ¿todos? tengan la misma parcela, 50'x100' (16mx33m), rectangular, plana, norte-sur, este-oeste. Cuando se quiere hacer un edificio compran varias parcelas, las unifican y hacen el gran edificio que puede ocupar una manzana. Con esto quiero decir que las proporciones son las mismas, más o menos, pero a mayor escala. Edificio orientado a sur-norte, o este-oeste. Además, son de 1 habitación, 2 o 3 habitaciones como mucho, de manera estándar.

Un amigo de Miami que es de Barcelona, una noche hablando de arquitectura le pregunté: ¿Cuántos amigos tienes en Barcelona que tengan un piso de una habitación y que sean iguales? La respuesta fue clara, cada uno más o menos tiene un piso diferente, con más pasillo, más o menos cuadrado, etc? La misma pregunta en Miami, la respuesta también es evidente, diría que el 95% de la gente que conozco que vive en un piso de una habitación, dos o tres, es prácticamente el mismo con sus variantes. La homogenización, la repetición y la producción en serie de edificios con más de 300 viviendas hace que se tenga que producir más que crear.

Con esta premisa, la firma de arquitectura acaba siendo una fábrica de producción de planos, donde la rapidez es un plus, y la calidad arquitectónica acaba quedando en un segundo plano, limitando a las casas de lujo o edificios singulares los que demandan arquitectura, pero al final las viviendas acaban siendo las mismas.

Qué ha pasado con Sullivan, Frank Lloyd Wright entre otros de los grandes de América, mi respuesta es clara, la industrialización de la arquitectura ha provocado que los arquitectos acaben siendo directores de fábricas de viviendas quedando atrás lo que nos diferencia de otras profesiones. Miramos a la gente, sabemos interpretar el clima, sabemos escuchar y al final creamos un producto de arquitectura único, adaptado y especializado para cada cliente en cada lugar. Ahora puedes pintar de otro color la fachada, cambiar la orientación y poner balcones de cristal y tienes otro edificio igual que el anterior, pero maquillado que parece un proyecto nuevo y que cuadra en cualquier parcela que tu cliente pueda tener. Así que repetir es negocio.

Time is money!

Para la población sólo ve un edificio nuevo, donde el exterior no es de mayor importancia y lo que interesa es que el interior esté decorado con buenos servicios comunitarios. En cuanto a

las casas unifamiliares pasa lo mismo, con poner una piscina, una palmera y una hamaca, la foto es espectacular porque el lugar, el entorno caribeño, llena la carencia de arquitectura.

Os hago esta reflexión porque es lo que percibo, somos arquitectos porque somos profesionales que sabemos trabajar el espacio, el uso, la técnica y sabemos interpretar infinitos factores que afectan a las personas que van a vivir dentro de los edificios, y además sabemos hacer las cosas interesantes para que sean piezas de arte puestas en la ciudad. Las personas viajan para ver ciudades, que están hechas por arquitectos, y es una de nuestras funciones, pero en USA se han olvidado de quienes somos porque los mismos arquitectos quieren producir y no diseñar.

Tenemos que reclamar, porque lo hemos perdido, la función del arquitecto para que no produzca como si trabajara en una fábrica, para evitar que las ciudades en las que vivimos y en concreto las personas que las habitan pierdan su identidad.

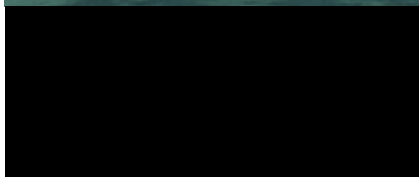
Somos arquitectos, no queremos producir, y queremos crear!

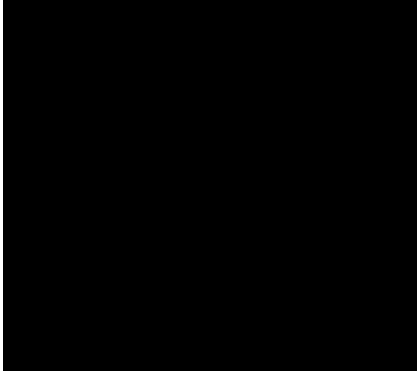
Joaquín Fernández, arquitecto. Corresponsal del COAC en Miami, Estados Unidos de América

[Inicieu sessió](#) per a enviar comentaris [Català](#)

[Tornar](#)

© Wikipedia

La societat ha anat evolucionant, els avenços tecnològics, la industrialització i la producció en sèrie han estat un dels èxits o desastres de l'ésser humà, segons com es miri. D'una banda, penso que l'assoliment ha estat per la generació en sèrie de grans productes que la societat demanda, però d'altra banda la pèrdua d'identitat enfront del poder econòmic. Amb això no vull dir que estigui en contra del poder econòmic, però tampoc vull deixar de remarcar les conseqüències, que en certa manera estan a les nostres mans, amb la pèrdua d'identitat que està provocant.

La industrialització de l'arquitectura és el títol d'aquest article perquè crec que és un fenomen que està succeint a gran escala en els Estats Units d'Amèrica i com és d'esperar serà tendència aviat a Europa.

Des que vaig inaugurar el meu despatx d'arquitectura a Miami el 2016, i amb uns anys frenètics d'experiència i aprenentatge (sobretot més d'aprenentatge que d'experiència, porto més de 15 anys a la meua esquena, no són molts, però em donen una visió més panoràmica), he vist la gran diferència que hi ha en gestionar un despatx d'arquitectura. A Espanya, perquè no sé bé si a Europa passa el mateix, encara que imagino que serà igual, l'arquitectura es centra en solucionar problemes en implantació, programa i tot el que ja sabem, però als USA l'arquitectura és una fàbrica de producció.

He arribat a aquesta conclusió per diversos motius. Un d'ells és que l'urbanisme basat en la quadrícula sense història en trames urbanes fa que "tots" tinguin la mateixa parcel·la, 50'x100' (16mx33m), rectangular, plana, nord-sud, est-oest. Quan es vol fer un edifici compren diverses parcel·les, les unifiquen i fan el gran edifici que pot ocupar una poma. Amb això vull dir que les proporcions són les mateixes, més o menys, però a major escala. Edifici orientat a sud-nord, o aquest-oest. A més, són d'1 habitació, 2 o 3 habitacions com a molt, de manera estàndard.

A un amic de Miami que és de Barcelona, ??una nit parlant d'arquitectura li vaig preguntar: Quants amics tens a Barcelona que tinguin un pis d'una habitació i que siguin iguals? La resposta va ser clara, cada un més o menys té un pis diferent, amb més passadís, més o menys quadrat, etc ... La mateixa pregunta a Miami, la resposta també és evident, diria que el 95% de la gent que conec que viu en un pis d'una habitació, dos o tres, és pràcticament el mateix amb les seves variants. La homogeneïtzació, la repetició i la producció en sèrie d'edificis amb més de 300 habitatges fa que s'hagi de produir més que crear. Amb aquesta premissa, la signatura d'arquitectura acaba sent una fàbrica de producció de plànols, on la

rapidesa és un plus, i la qualitat arquitectònica acaba quedant en un segon pla, limitant a les cases de luxe o edificis singulars els que demanen arquitectura, però al final els habitatges acaben sent les mateixes. Què ha passat amb Sullivan, Frank Lloyd Wright entre altres dels grans d'Amèrica, la meua resposta és clara, la industrialització de l'arquitectura ha provocat que els arquitectes acabin sent directors de fàbriques d'habitatges quedant enrere el que ens diferencia d'altres professions. Mirem a la gent, sabem interpretar el clima, sabem escoltar i al final vam crear un producte d'arquitectura únic, adaptat i especialitzat per a cada client en cada lloc. Ara pots pintar d'un altre color la façana, canviar l'orientació i posar balcons de vidre i tens un altre edifici igual que l'anterior, però maquillat que sembla un projecte nou i que quadra en qualsevol parcel·la que el teu client pugui tenir. Així que repetir és negoci. Time is money!

Per a la població només veu un edifici nou, on l'exterior no és de major importància i el que interessa és que l'interior estigui decorat amb bons serveis comunitaris. Pel que fa a les cases unifamiliars passa el mateix, amb posar una piscina, una palmera i una hamaca, la foto és espectacular perquè el lloc, l'entorn caribeny, omple la manca d'arquitectura.

Us faig aquesta reflexió perquè és el que percebo, som arquitectes perquè som professionals que sabem treballar l'espai, l'ús, la tècnica i sabem interpretar infinits factors que afecten les persones que van a viure dins dels edificis, i a més sabem fer les coses interessants perquè siguin peces d'art posades a la ciutat. Les persones viatgen per veure ciutats, que estan fetes per arquitectes, i és una de les nostres funcions, però a USA s'han oblidat de qui som perquè els mateixos arquitectes volen produir i no dissenyar.

Vull reclamar, perquè ho hem perdut, la funció de l'arquitecte perquè no produeixi com si treballés en una fàbrica, per evitar que les ciutats en les que vivim i en concret les persones que les habiten perdin la seva identitat.

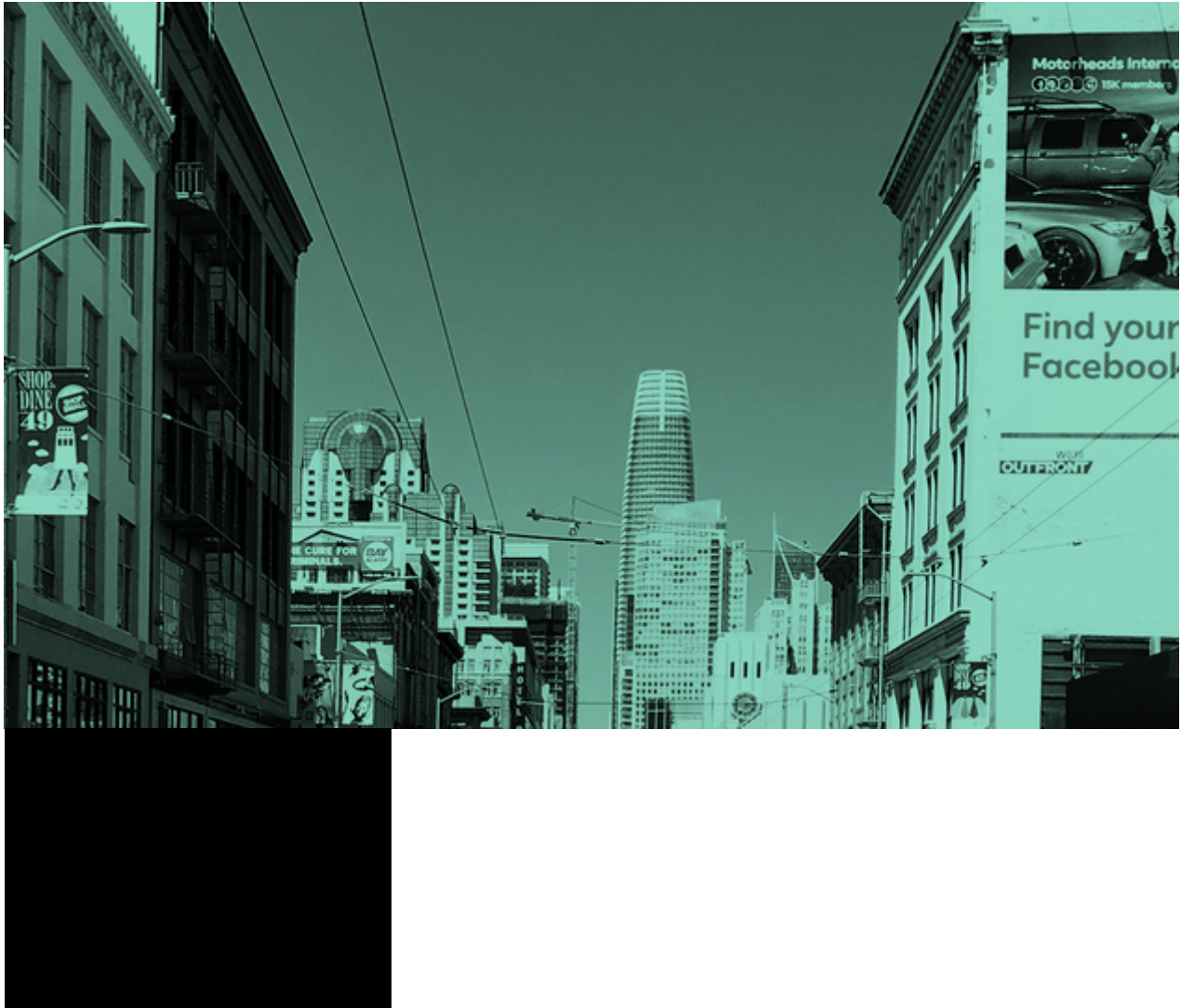
Som arquitectes, no volem produir, volem crear!

Joaquín Fernández, arquitecte. Corresponsal del COAC a Miami, Estats Units d'Amèrica

Inicieu sessió per a enviar comentaris [Español](#)

[Tornar](#)

© Lea Eidler

Trump va guanyar les eleccions el 8 de Novembre de 2016. Aviat farà 33 mesos que els Estats Units d'Amèrica són governats per una de les personalitats més peculiars que s'han vist en els darrers anys. El clima d'incertesa es manté constant, amb la diferència que ens hem acostumat a conviure-hi diàriament durant els últims gairebé 3 anys.

Les dues vessants més notòries que afecten al Bay Area són, per una banda la incertesa sobre l'estabilitat política internacional i per l'altra, la sèrie de polítiques econòmiques adoptades en tendència conservadora. En estar a la costa Oest, la Bay Area comparteix el Pacífic amb Àsia, essent un dels primers fronts amb qui interaccionen, i per tant, estant molt en contacte amb les conseqüències que es deriven de les decisions preses a Washington. Els aranzels implementats, han afectat directament al Bay Area i a Silicon Valley, amb exemples com l'increment de preu en l'acer xinès -que ha afectat al sector de la construcció- o les competències tecnològiques, que han incrementat el nerviosisme dels inversors en el sector del 'Tech'.

Aquest marc de convivència continuada amb una realitat inestable i influenciada s'evidencia a l'escenari en el qual s'ha convertit San Francisco. En ell, es posa de rellevància la disparitat entre les accions del govern i l'efecte directe que aquestes accions tenen sobre els

seus ciutadans.

L'evolució de les companyies tecnològiques -les quals han mantingut el seu creixement global durant els darrers 15 anys-, ha propiciat que San Francisco es converteixi en la tercera ciutat amb més bilionaris del món. Contràriament al que es podria pensar, aquestes fortunes no han enriquit la ciutat, ben al contrari, el número de "sense sostre" s'ha incrementat un 17% els últims dos anys. La manca d'habitatge assequible i l'encariment de tots els serveis ha provocat el desplaçament d'alguna part dels sectors de la societat no associats al món "Tech", creant una ciutat amb grans desigualtats socials on la diversitat, a tots els nivells, s'ha vist reduïda. Aquestes desigualtats no han fet més que continuar creixent al llarg dels últims 5 anys però, el que és sorprenent, és que la ciutat no sembla capaç de controlar-ne els efectes. Històricament, San Francisco sempre ha estat una ciutat que ha lluitat pels drets dels seus ciutadans.

Al juny 2016 es va aprovar a San Francisco la "Proposició C", la qual incrementava el percentatge d'habitatge social per habitatge construït obligatori en obres de nova construcció. Tot i que aquesta mesura intenta pal·liar la situació, l'oferta no és prou gran per contrarestar els efectes en l'economia de la ciutat.

Tampoc no ha contribuït a l'equitat de la ciutat, la "Proposició M" aprovada al 1986, aquesta proposició limita la quantitat de superfície construïda d'oficines per any. Aquesta no seria un aspecte rellevant, si no fos per què una nova tendència a la ciutat és que les grans corporacions tecnològiques com Google o Facebook han decidit establir-se al "down town area". El nou talent ja no vol desplaçar-se a indrets més llunyans o suburbans. Aquesta situació crea un escenari en el qual la lluita pel metre quadrat d'oficina és feroç i, en general, les grans companyies tenen tots els avantatges per guanyar.

Per tot això, es percep una sensació de "desgast" generalitzada: Molt del talent que va venir durant la bombolla 2.0 està marxant i els que quedem som mers espectadors en aquest escenari de lluita d'interessos en que s'ha convertit San Francisco, on, el ciutadans, aspiren a tenir un paper quasi irrellevant.

Lea Eidler, arquitecta. Corresponsal del COAC a San Francisco, Estats Units. Juliol 2019

Fonts:

- [Billionaire Census 2018, WEALTH-X](#)
- <https://www.cnbc.com/2019/05/11/what-trumps-tariffs-on-china-are-and-how-they-work.html>
- <http://hsh.sfgov.org/research-reports/san-francisco-homeless-point-in-time-count-reports/>
- <https://sfmohcd.org/inclusionary-housing-program>
- [Inclusionary Affordable Housing Program](#)
- <https://www.spur.org/voter-guide/san-francisco-2016-11/>
- <https://sfplanning.org/office-development-annual-limitation-program>

Inicieu sessió per a enviar comentaris [Español](#)

[Tornar](#)

© J.Francisoc Arribas

Con un crecimiento de visitantes promedio alrededor del 10% anual desde 2017, el turismo es un sector clave para Marruecos y el crecimiento de su economía.

Las marcas internacionales, hasta hace poco con una presencia casi testimonial en el país, han desplegado sus tentáculos de norte a sur, profesionalizando el sector e incorporando las nuevas tendencias del diseño hotelero en sus proyectos.

Ejemplos hay muchos, y entre ellos encontramos el gran proyecto en marcha alrededor de la laguna de la ciudad de Nador, a la orilla del Mediterráneo, que pretende revalorizar la riqueza natural de la zona, y que incluye un nuevo puerto deportivo y varios hoteles; y la aparición de nuevos complejos turísticos en la costa Atlántica, en la zona de Taghazout, pequeño poblado pesquero cercano a Agadir y destino deseado por los amantes del surf de todo el mundo.

Pero el potencial para el desarrollo de Marruecos es enorme, y no es protagonizado únicamente por el sol y la playa. También podemos encontrar nuevos proyectos hoteleros en la zona balnearia de Moulay Yacoub, cerca de la histórica ciudad de Fez, y no creo que tardemos mucho en oír hablar de nuevos proyectos en el cercado de la nieve y de las dos estaciones de esquí ya existentes en el país.

Y todavía nos queda el desierto, uno de los destinos obligados cuando visitamos Marruecos, y donde un grupo hotelero catalán ha sabido adelantarse a todo el mundo y protagonizar un crecimiento exponencial en los últimos años, siendo envidiados incluso para las grandes marcas internacionales: Se trata del grupo Xaluca, que como ellos mismos explican en su página web, nació del sueño compartido de un guía beduino y un aventurero catalán que un día cruzaron sus caminos. Actualmente tienen abiertos 6 establecimientos, con la idea de abrir dos más próximamente, convirtiéndose así muy probablemente en el grupo hotelero más importante del sur de Marruecos.

Obviamente, este crecimiento del sector hotelero supone y supondrá los próximos años una oportunidad para los arquitectos, diseñadores e interioristas en el país, y muy probablemente en breve al resto del continente africano.

Buen ejemplo de este interés cada vez más importante para el sector hotelero ha sido la 5ª edición del "Real Estate Developpement Summit North Africa", celebrada el pasado mes de abril en Casablanca, y donde tuve el placer de ser invitado para participar en una de las mesas redondas programadas y que tenía como título "la influencia del diseño en la definición del ADN de los hoteles de las marcas internacionales e independientes"

El objetivo del encuentro era compartir con colegas de otros rincones del mundo nuestra experiencia y visión del diseño de hoteles, tanto en proyectos de renovación como de nueva planta.

La presencia de dos compañeros de reconocido prestigio: Hussam Chakouf, arquitecto asociado del estudio de Zaha Hadid en Londres, y del David Hodkinson, director de Noor Studio en Vietnam, hace evidente el interés que hay por Marruecos y por el continente africano en este momento entre los diseñadores de todo el mundo.

Durante la charla tuvimos la oportunidad de hablar de los libros de diseño y de estilo de las diferentes marcas hoteleras, de la importancia de la identidad por las submarcas, o de la falta de flexibilidad que en ocasiones encontramos cuando tenemos equipos externos que nos marcan los límites a respetar. Pero también de temas más atractivos para la mayoría de los asistentes, como la necesidad de integrar el estilo local al proyecto, el buen uso del diseño como medio para reducir el consumo energético de los hoteles o la importancia de la creatividad para mejorar el aprovechamiento de las zonas comunes o de los espacios menos utilizados, y que permite aumentar la rentabilidad del establecimiento turístico.

Finalmente, y como es ya tendencia actualmente en casi todos los ámbitos de consumo, tuvimos ocasión de hablar de la llegada del público millennial al consumo hotelero, y cómo ha influido en el rápido desarrollo del concepto smart hotel, o hotel ultra conectado, y de la importancia del diseño para provocar "experiencias" en estos clientes, que rápidamente transmitirán en las redes sociales, aumentando así la notoriedad de nuestro hotel.

Juan Francisco Arribas, arquitecto. Corresponsal del COAC en Casablanca, Marruecos

[Inicieu sessió](#) per a enviar comentaris [Català](#)

[Tornar](#)

« [primer](#) [anterior](#) ? [45464748](#) **49** [50515253](#) ? [següent](#) [últim](#) »

[more](#)

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya :

<https://www.arquitectes.cat/ca/taxonomy/term/908?language=ca&page=48>